

SLIKA: https://www.freepik.com/premium-vector/coronavirus-poster-design-with-word-stop-coronavirus_7567564.htm

Zbirka »korona« pravljic učencev 4. b razreda

ŠOLSKO LETO 2020/2021

ČUDEŽNA VRTNICA

Nekoč, pred davnimi časi, so v majhni vasici živeli trije bratje z očetom.

Doma so imeli čudežno vrtnico. Oče je sinovom rekel, da kdor mu bo zgradil najboljšo hišico na drevesu, bo dobil čudežno vrtnico.

Vsi trije bratje so se odpravili v gozd. S seboj so odnesli pihalo. V gozdu so bili ure in ure in ure in uspelo jim je zgraditi prečudovito hišico na drevesu. Bili so nepopisno veseli in kmaj so čakali, da pridejo domov.

Med potjo so srečali pošast, ki je najstarejšega brata ugriznila. Najmlajši brat je vzel pihalo in začel igrati nanj. Melodija je pokončala pošast, najstarejši brat pa je ozdravel.

Ko so prišli domov, so očetu povedali, kaj se jim je zgodilo. Skupaj so odšli v gozd, da bi si ogledali hišico na drevesu. Ker so hišico gradili vsi bratje skupaj in vsak se je trudil po svojih najboljših močeh, se oče ni mogel odločiti, komu naj podari vrtnico, zato je vrtnico dal vsem trem.

Tako so vsi srečno živeli do konca življenja.

RISBA: <https://i.pinimg.com/originals/03/3c/3c/033c3ce1f54fb044874490a1a469a923.jpg>

Ahmed Ahmetović

IZGUBLJENA DARILA

Tisto noč so škratje pridno delali. Božiček je med tem počival, preden bo odšel na dolgo pot.

Naslednje jutro so škratje natovorili sani ter jih pokrili. Tako so bili pripravljeni na naslednji dan. Ko so se zjutraj zbudili, daril ni bilo več nikjer. Škratje so zagnali paniko in takoj so odhiteli k Božičku ter mu povedali slabe novice. Brž je poklical piškotne policiste in njihove piškotne pse.

Prišli so nemudoma in začeli raziskovati. Šli so do Volčjega brloga, kjer so na poti našli eno od daril. Ker pri Volkovih nič niso odkrili, so šli naprej do lisice. Na poti tja so našli darilni papir. Preiskali so njen brlog, vendar nič niso našli. Potem so zagledali, kako podlasica teče z darilom na hrbtu. Hitro so stekli za njo in videli, da imajo podlasice veliko daril. Tako so jih zasačili pri zločinu in jih takoj odpeljali v piškotkov zapor.

Škratje so brž odnesli darila Božičku in mu povedali dobro novico. Čez nekaj ur se je Božiček odpravil na dolgo pot okoli sveta. Tako se je vse srečno končalo in otroci so dobili svoja darila.

Nuša Andonovska Fužir

DUH, KI NI HOTEL STRAŠITI

Nekoč, pred davnimi časi, je v kraljestvu duhov živel duhec, ki mu strašenje ni bilo zabavno kakor ostalim. Živel je z očetom, mamo, bratom, dedkom in babico. Njegova družina je bila kraljeva družina v kraljestvu duhov.

V njegovi družini so bili sami mojstri v strašenju, zato je mislil, da mora tudi on postati mojster strašenja. Ker pa mu strašenje ni bilo zabavno, je sprva to skrival. Strašil ni rad zato, ker ko je videl prestrašena bitja, so se mu zasmilila. A če bi to povedal družini, bi ga verjetno izgnali iz kraljestva duhov. Zato je kar sam pobegnil.

Prišel je do nekažne majhne vasi. Ker pa je bil duh, so se ga bitja bala. Duhec je hodil po vasi in upal, da bo našel koga, ki se ga ne bo bal. Naposled v vasici le najde nekoga. To je bil majhen zmajček. Na srečo tudi ta zmaj ni rad strašil, zato sta postala prijatelja.

Duhec je z maju povedal vso zgodbo. Zmajček mu je hotel pomagati, a ni vedel kako. Na koncu je le dobil zamisel. Domislil se je, da bi lahko prav ona dva dokazala, da ni potrebno, da so vsi duhovi strašni.

Duhec se je tako odpravil nazaj v kraljestvo duhov. Vsa družina ga je grdo gledala. Ni imel druge kot da jim pove, da mu strašenje že od nekdaj ni bilo všeč. Seveda so bili vsi duhovi nanj zelo jezni. Najbolj jezen je bil oče, ker je bil kralj duhov.

Duhec je zbral pogum in naredil, kar mu je predlagal zmajček. Vsi so se mu smejali, le njegov mlajši brat mu je prisluhnil, saj še ni bil pripravljen na strašenje. Vse duhove je vprašal, če bi tudi oni delali še kaj drugega, kot strašili druga bitja. Prav je imel. Upal je le še na to, da bo tudi oče odgovoril pritrdilno. Ta želja se mu je na koncu tudi uresničila.

Vsi duhovi so se opravičili bitjem, ki so jih prestrašili. Duhec je postal kralj, zmajček pa je živel z njim v gradu. In vsi so živeli srečno do konca dni.

Filip Backović

BOŽIČ

Nekega zimskega dne je bilo vse čarobno. Bil je božični dan. Vse je bilo zasneženo in lepo okrašeno.

Iz mamine kuhinje so dišali božični keksi. Deček je z nestrpnostjo pričakoval dedka Mraza. Na skrivaj si je želel in upal, da mu bo uresničil vse skrite želje.

Zvečer, ob pol noči, je deček zaslišal ropotanje po hiši. Pod božično smreko je zagledal ogromno darila. Zelo se je razveselil, ko je nekako spoznal, da vse skupaj niso le sanja, temveč je vse resnično. Dobil je prav vsa darila, ki si jih je želel. Zvečer od veselja še dolgo ni mogel zaspati v svoji mehki in topli postelji. Za dečka je bil ta božič najsrečnejši in najlepši praznik v letu.

Dorđe Čanić

<https://vogu.si/wp-content/uploads/2017/04/10-1.jpg>

VESOLJE

Živel je Matic, ki je želel poleteti v vesolje. Blizu njegove hiše je stala stara kmetija, v kateri ni živel nihče. Nekega dne je vstopil v hlev stare kmetije in tam našel raketo.

Zanimalo ga je, kakšna je raketa od znotraj. Vstopil je vanjo in videl veliko gumbov utripale. Dotaknil se je rdečega stikala in raketa in lučk, ki so je začela odštevati. Matic se je zelo prestrašil, kaj se dogaja, ampak ko se je raketa začela premikati, se je pripel in čakal, kaj se bo zgodilo. Ko je odštevanje prišlo do števila nič, je raketa poletela proti vesolju.

Na poti do vesolja, ga je treslo in premetavalo. Ko je prispel v vesolje, je skozi majhno okno videl druge rakete, planete, zvezde in Zemljo daleč, daleč stran. V nekem trenutku je vanj treščil meteor. Začelo ga je odnašati po vesolju, iztekati je začelo gorivo in naenkrat je pristal na neznanem planetu.

Izstopil je iz rakete in zagledal vesoljce. Bili so različnih barv, oblik in zelo majhni. Niso bili hudobni in Matica so celo povabili v svoj dom. Zanimalo jih je, kako jih je našel. Ob večerji, ki so mu jo ponudili, jim je povedal svojo zgodbo. Naslednje jutro, ko se je prebudil, je mislil, da je le sanjal. Spoznal je, da niso sanje in da je še vedno na tem planetu. Vesoljce je prosil, da mu popravijo raketo in pokažejo pot domov. Nad idejo niso bili navdušeni, saj so želeli, da ostane pri njih. Obljubil jim je, da se bo še kdaj vrnil, zato so ustregli njegovi prošnji.

Ko se je bližal Zemlji, je bil vesel, da bo spet doma. Pogrešal je svoj dom in svojo sobo. Bil je navdušen nad svojo dogodivščino in želel si je, da bi se še kdaj ponovila.

Peter Domej

DOBRO SE Z DOBRIM VRAČA

Nekoč sta živeli dve sestri. Starejša sestra je bila hudobna in slabega značaja, mlajša pa je bila prijazna ter dobrega srca.

Nekega dne je mimo prišel berač. Sestri je prosil za hrano in prenočišče. Starejša sestra ga je takoj prepodila. Mlajša pa mu je ponudila večerjo in mu odstopila svojo posteljo. Sama je tisto noč prespala na tleh.

Naslednje jutro se je berač spremenil v kraljeviča. Mlajšo sestro je zaradi njene dobrote nagradil z zlatniki, starejšo pa je prepodil iz svojega kraljestva.

Tarik Dugalić

O ZAJČKU, KI NI ŽELEL JESTI KORENJA

Nekoč je za desetimi gorami in devetimi vodami živel zajček po imenu Piko, s svojo mamo zajkljo. A zajček Piko je bil drugačen od drugih, saj ni želel jesti korenja. Mama zajklja se je trudila, da bi ga vsaj poskusil, pa ji ni uspelo.

Nekega jutra se je Piko z lačnim trebuščkom prebudil. Stekel je v kuhinjo in mamo vprašal, kaj je za jest? Mama mu je odgovorila, da mu je pripravila korenje in da je že skrajni čas, da se ga navadi jesti. »Fuj, jaz bi kaj drugega!« je zavpil Piko. »Kaj pa?«, je vprašala mama čisto obupana. »Solato«, je odvrnil Piko. »Saj si jo jedel že včeraj«, reče mama. »Jo bom pa še danes!« Mama je zajčku dala solato, ona sama pa je jedla korenje.

Po kosilu se je Piko odšel igrat na vrt s prijatelji. Ampak nastal je problem, saj se niso mogli odločiti, kaj bi se igrali. Veverička Nina je želela igro z lešniki. Ježek Janček je želel, da bi se šli skrivalnice. Piko se ni mogel odločiti in se je domislil. »Jaz vem, kaj se bomo igrali,« je važno rekel Piko. Nino in Jančka je zelo zanimalo, kakšna ideja se mu je porodila. »Skrivali bomo želode.« »Super ideja Piko,« se je razveselila Nina. »Tudi meni je všeč,« je dodal Janček,

Skupaj so odšli skrivat želode. Nastala je nevihta in vsi so odšli domov, saj je bil že skrajni čas za kosilo.

»Mami! Mami!« je zavpil Piko. »Kaj je za jest?« »Ja, korenje,« je rekla mama. »Že spet,« je rekel Piko. »Saj nimava kaj drugega, če si nama pojedel vso solato.« »Potem bom pa jabolka.« »Prav,« je strogo rekla mama.

Zajček je počakal na konec nevihte in odšel v sadovnjak, kjer si je stresel jabolka. Natanko dvanajst jabolk. »Čisto dovolj zame,« se je razveselil Piko. Ko se je najedel, je šel kar spat. A še pred tem mu je mamica povedala pravljico za lahko noč.

Zjutraj se je kot vedno prebudil s praznim želodčkom. »Mama, kaj je za zajtrk?!« je spet zavpil. »Korenje je«, je odgovorila mamica. »Joj, že spet.« »Saj nimava nič drugega, zunaj pa že dežuje«. Zajček se je začel cmeriti. Mami je šlo to že na živce, zato mu je korenček kar porinila v gobček. Ko ga je zajček končno

okusil korenje, mu je bil tako slastno, da ga je pojedel polno skledo. Mama ga je med tem z veselimi očmi gledala, kako je. In oba sta živelá srečno do konca svojih dni.

Kaira Germadnik

RIBOLOV

Nekoč sta živela dva ribiča, ki jima je bilo ime Franc in Lojze. Zelo rada sta skupaj hodila na ribolov in se družila.

Ta dva prijatelja sta nekega dne lovila ribe. Franc je ulovil že tri, Lojze pa še nobene. Lojze je bil že zelo jezen.

Kar naenkrat je začelo deževati. Dežnik je imel samo Lojze. Franc je bil mokar kot cucek. Medtem ko je najbolj deževalo, je Lojzetu prišla največja riba.

Na koncu sta odšla domov oba mokra kot cucka.

Anej Godec

NAJLEPŠI BOŽIČ

Na današnji dan, eno leto nazaj je zapadel prvi sneg. Vsi otroci v vasi so bili zelo srečni, saj so vedeli da bo kmalu Božič in da bodo vsi v vasi okrasili svoje hiše, dvorišča ter vsak svojo jelko. Tine se je še posebej veselil Božiča saj ta dan je zanj zelo poseben, ker se bo ta dan njegov oče vrnil iz službenega potovanja.

Tine, Lana, Lan in Sara so to jutro pohiteli ven saj so komaj čakali, da se bodo igrali na snegu. Tine se je zelo veselil snega. Vsi otroci v vasi so se zbrali na velikem hribu, tam so se igrali, kepali, sankali, smučali in se veselili celi dan. Tako so minevali dnevi in že je prisel dan, ki ga je Tine komaj čakal. Na ta dan so doma krasili jelko. Poklical je Lano, Lana in Saro, da mu pomagajo okrasiti hišo in jelko, saj zvečer pride njegov oče iz Italije. Tine se je zelo potrudil in zelo lepo okrasil hišo in jelko. Pod jelko je postavil z mamo darila, ki jih bo zjutraj odperal z svojem očetom. Ko so končali, so se njegovi prijatelji odpravili domov, Tine pa je pred jelkom čakal svojega očeta. Minile so ure in ure očeta pa ni bil od nikoder. Tine je šel žalosten v posteljo in ves objokan zaspal, saj njegov oče ni prišel domov. Ko se je Tine zbudil na Božično jutro je hitro stekel v dnevno sobo in tam je na fotelji zagledal svojega očeta, kako občuduje jelko. Tine je ves srečen odhitel do očeta in ga objel. Skupaj so vsi začeli odpirati darila. Tine je bil zelo srečen, saj je njegov oče izpolnil obljubo in prišel domov za Božič. Tako je Tine dobil najlepše darilo za Božič, saj se mu je po dolgem času vrnil oče iz službenega potovanja.

Amina Gusić

MOJE SANJE

Deček se je z družino preselil v novo stanovanje. Nekega dne je pod posteljo v svoji sobi našel skrito škaflo. Bila je zelo nenavadna in v njej je bil še bolj nenavaden klobuk, črn z rjavim trakom.

https://encrypted-tbn0.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcRsvQ6gX_S4K0-qgMxOF-Ji70uYqKazMcF7iQ&usqp=CAU

V trenutku, ko si ga je dal na glavo, je začutil rahlo omotico. Ni mu bilo jasno, kaj se dogaja. Odšel je v kopalnico, da bi se pogledal v ogledalo. Ugotovil je, da se dogaja nekaj zelo čudnega. Ni se videl. Hodil je po stanovanju, a ga ni nihče opazil. Sprva se je resnično prestrašil, potem pa se je spomnil nekaj zares zabavnih stvari, ki bi jih lahko počel, kadar bo imel v lasti nekaj tako čarobnega.

Skril ga je v torbo in komaj čakal, da se odpravi v šolo. V šoli je najprej odšel na stranišče in si spet nadel klobuk. In tokrat je zopet postal neviden, zato se je odločil, da se bom malo hecal s prijatelji.

Bilo je zelo zabavno, ko je opazoval zmedene obraze sošolcev, ki so na mizah pogrešali radirke, zvezke v torbah ali superge med treningom. Naslednji dan je svojega namrščenega soseda žgečkal po vratu, ki se je zmedeno, a glasno zasmel.

Nekega dne, ko se je domislil nove šale, je opazil skupino starejših fantov, ki so nesrečni deklici iz torbe ukradli denar, ne da bi to opazila. Bil je zelo žalosten. Kmalu je dekletu vrnil denar, tako da je fantom sledil. Na skrivaj jim napolnil torbe z veliko kamni, kot opomin, naj tega ne počno več. Takrat mu je bil njegov črni čarobni klobuk v veliko korist.

Kljub vsemu je spoznal, da se je zelo poredno skrivati in slediti drugim, zato se je odločil, da ga bo vrnil nazaj na njegovo skrivno mesto. Tam ga je klobuk čakal vse dokler ga ni spet potreboval in je lahko z njegovo čarobno močjo nekoga osrečil.

Dženan Husić

ČAROBNA MORSKA DEKLICA

Nekoč je živel prelepa in prijazna morska deklica. Svoj dom je imela globoko pod vodo, za tremi koralami. Vsak dan je od jutro do večera plavala ter pomagala morskim konjičkom, če so slučajno zašli v težave.

Na drugi strani morskega grebena je živel druga morska deklica. Ta je bila škodoželjna, zlonamerna. Morskim konjičkom je rada nastavljala pasti, da bi se ujeli vanje. Nato je od daleč opazovala, kako prijazna morska deklica rešuje uboge konjičke.

Seveda so ji bili za dobro dejanje hvaležni in z veseljem so ji pomagali, če je kdaj potrebovala pomoč.

To je hudobno morsko deklico zelo jezilo. Želela si je, da bi bila tako priljubljena kot prijazna morska deklica.

Nekega dne je njena zloba presegla vse meje.

Prijazno morsko deklico je zaprla v kletko. V njej jo je pustila tri mesece, tri tedne in tri dni. Ko je bila že popolnoma izmučena, je prijazna morska deklica uporabila še zadnji kanček svoje čarobne moči in se rešila iz kletke.

S svojim čarobnim trikom je v kletko zaprla hudobno morsko deklico. Rekla ji je, naj se kesa za svoja grda dejanja. Ko bo postala prijazna, pa bo dobila čudežno moč in se bo lahko sama rešila iz kletke.

Globoko pod morjem vsi srečno živijo še danes in če se potopite zelo globoko, jih mogoče srečate sami.

Leni Kovačič

ČUDEŽNI MAČEK

Pred davnimi, davnimi časi, za devetimi gorami in za devetimi vodami je živel čudežni maček. V majhnem gozdu je živel sam, zato mu je bilo večkrat dolgčas. Maček si je nad vse želel, da bi ga nekega dne obiskal Božiček. Cele dneve je hodil po gozdu gor in dol in od dolgčasa ni vedel, kaj bi počel.

Nekega dne je k njemu v gozd priletela prelepa ptičica. Maček in ptička sta se takoj zelo ujela in se navezala eden na drugega. Cele dneve, od jutra do večera, sta tekala po gozdu in si pripovedovala zgodbe. Maček še nikoli v življenju ni bil tako vesel in srečen.

Nekega dne se je ptička počutila zelo slabo. Maček jo je zdravil, ji nosil hrano in pijačo, vendar ptička ni preživela.

Maček je bil spet zelo žalosten in osamljen. Zopet je taval sam po gozdu. In se dolgočasil. Bližal se je čas praznikov in božiča, zato je Božiček, ki vse vidi, vedel tudi za željo čudežnega mačka.

Napočil je božični večer in na božično jutro je mačka obiskal Božiček, ki mu je prinesel lepo, belo muco z modrimi očmi. Ko se je maček zjutraj prebudil, ni mogel verjeti svojim očem. Pred njim sta stala Božiček in bela muca. Božiček je mačku uresničil največjo željo, saj ga je obiskal in ob enem mu prinesel njegovo ljubezen.

Maček in muca sta se zaljubila na prvi pogled in še sedaj srečno živita v gozdu s svojimi otroki. Mačku ni nikoli več dolgčas, saj mora skrbeti za pet majhnih nadobudnih muck. Vi otroci pa, če boste kdaj hodili po gozdu, pomislite na čudežnega mačka in njegovo družino. Mogoče je ravno ta gozd tisti, v katerem se dogajajo čudeži.

Lina Miler

PRIJATELJI

Pred davnimi časi je živel pujssek Mikij, ki je imel sestrico Strelo. Bila je zelo hitra, saj je bila gepard. Nista se preveč razumela.

Ravno sredi največjega in najbolj glasnega prepira daleč naokoli, ju je zmotila račka Lili. Sploh je nista poznala. V bistvu je prišla s sosednje kmetije. Račka je rekla, da je Strelo že videla. Pujsek Mikij je pripomnil, da je to nemogoče, ker je Strela njegova sestra in sta vedno vsepovsod skupaj.

»Ampak jaz sem jo nekega dne videla na naši kmetiji,« je spregovorila račka Lili. Strela je pripomnila: »Veš Mikij, mogoče pa res nisem tvoja sestra.« In tako sta se Mikij in Strela prepirala zelo dolgo.

Vsi so razmišljali in ravno takrat je mimo kmetije prišel še en gepard. Račka je ugotovila, da sta dva geparda. To je bil Blisk.

»Oooo, že razumem,« je rekla Lili, »eden je iz naše kmetije, druga pa je Strela, tako da nje res nisem mogla videti.« Lili je predlagala, da se grejo raje igrati. Tako so postali prijatelji.

Nekega sončnega popoldneva, ko so se prijatelji hladili in poležavali v senci, pride na pujskovo kmetijo velik, brkat možakar z velikimi škornji, ki kliče in išče Bineta in Saro. Geparda sta se spogledala, ter vzkljknila v eno: »To sva vendar midva! Sedaj se vsega spomniva, midva sva brat in sestra, Bine in Sara in živiva v živalskem vrtu.«

Sara in Bine sta se morala posloviti od svojih prijateljev, saj sta morala nazaj v živalski vrt. Njuna narava je preveč divja za mirno življenje na kmetiji, kar bi se slej ko prej tudi pokazalo. Lili in Mikij sta jima obljubila, da prideta kmalu na obisk.

Zarja Mlinšek

NESREČNI KUŽA

Nekega dne je živel majhen zapuščen psiček. Sprva je živel pri lastniku, ki pa ni imel hrane zanj in za njegovo mamico, zato se je odločil, da psička odpelje nekam daleč stran.

Psičkova mamica je bila zaradi tega zelo žalostna. Vsak dan je jokala in ga pogrešala. Psiček pa je bil prestrašen, saj je sam samcat živel v zapuščenem mestu. Poleg tega je bil tudi zelo lačen. Pred ljudmi je bežal, saj je mislil, da ga bodo topli.

Nekega dne se je se je po mestu sprehajal deček, ki je poleg smeti zagledal zapuščenega, prestrašenega in lačnega psička. Kuža se je dečka prestrašil in hotel pobegniti pred njim. Ker pa je bil tako sestradan in nemočen, pred dečkom ni mogel zbežati. Fantku se je kuža zasmilil, počasi se mu je približa, ga vzdignil v naročje in odnesel domov.

Doma ga je najprej nahranil, nato pa odpeljal k veterinarju. Ko sta prišla domov, se je deček odločil, da bo kužka obdržal pri sebi. Dal mu je ime Piko.

Piko je bil zelo srečen, ker ga je medse vzela družina, ki ga je imela zelo rada.

FOTOGRAFIJA: https://resc-files-prod.s3.us-west-1.amazonaws.com/s3fs-public/styles/medium/public/2018-12/happy-dog-with-children-9525_1.jpg?itok=3fE2NiZo9

Mirela Mujanović

TRIJE PRAŠIČKI

Nekoč, pred davnimi časi, so živeli trije prašički. Mama jih je odpeljala na travnik, kjer so se igrali. Ko je mama šla po mleko, so se izgubili. Kmalu se je znočilo in šli so spat. Zjutraj so se zmenili, da si bodo postavili hišo.

Vsak se je lotil gradnje svoje hišice. Najmlajši brat je zgradil hišo iz sena, ker je potem imel veliko časa za igranje. Srednji brat se je odločil za hišo iz plastelina, zato da je bila lepo pisana in da je imel veliko časa za igranje. Najstarejši brat pa si jo je zgradil iz kamna. Medtem ko sta se brata že igrala, je on še pridno gradil hišico. Ravno ko sta se bratca nehala igrati, je najmlajši brat zagledal mesarja in stekel v hišo.

Mesar je zgrabil grablje in mu uničil slamnato hišo. Pujsek je ves prestrašen stekel k starejšemu bratu. Skrila sta se v kuhinjo, mesar je pograbil nož in razrezal hišo iz plastelina. Pujska sta odhitela k najstarejšemu bratu, ki pa je ravno končal z gradnjo kamnite hiše. Bratca sta ga opozorila, da jim preti mesar. Vsi skupaj so se skrili v dnevno sobo, medtem je pujsek dobil idejo. Po celi hiši so nastavili kocke. Ko je mesar prišel v hišo in stopil na kocke, so ga noge tako zbolele, da je odhitel iz hiše in zbežal na drug konec sveta. Nikoli več se ni vrnil.

Pujski so tako lahko z mamo pujso živeli v kamniti hiši, zaščiteni pred nevarnostjo, srečno do konca svojih dni.

SLIKA: <https://www.vrteczuzemberk.si/files/2018/05/trije-pra%C5%A1i%C4%8Dki-slika-400x296.jpg>

Mitja Petek

MATILDA IN PRINC

Nekoč, pred davnimi časi, je živelu prav posebno dekle, ki ji je bilo ime Matilda. Živela je z mamo, ki ji je pokazala veliko zdravilnih rastlin in receptov za zdravila. Živeli sta v gozdu daleč od vasi. Z njima je živelu tudi koza Zvončica, ki jima je dajala mleko. Radi sta pomagali drugim, ki so rabili njuno pomoč.

<https://thumbs.dreamstime.com/z/fresh-herbs-shape-love-heart-different-green-white-wooden-background-32501051.jpg>

Nekega dne je po tistih krajih jezdil mlad princ iz sosednjega kraljestva. Ko je princ jezdil skozi gozd, je srečal velikega rjavega medveda. Ta ga je napadel in ga hudo rani. Princ je obležal na tleh. Čez nekaj časa sta mimo prišli Matilda in njena mama, ki sta ravno nabirali zelišča. Ko sta na tleh zagledali ranjenega princa, sta mu takoj priskočili na pomoč. Odnegli sta ga v svojo hiško, kjer sta mu oskrbeli hude rane. Princ se je čez dva dni prebudil in ob sebi zagledal Matildo, ki mu je oskrbovala rane. Princ še nikoli ni vedel tako lepega dekleta in takoj se je zaljubil vanjo.

Princ je kmalu ozdravel. Matildo in njeno mamo je odpeljal v svoje kraljestvo. Tam sta se Matilda in princ poročila in sta imela veliko otrok. In srečno so živeli do konca svojih dni.

Neža Petrič

POŠAST IZ KNJIŽNICE

Živel je deček po imenu Matevž. Nekega dne se je odločil, da bo odšel v knjižnico.

Medtem ko ja po knjižnih polcah izbiral novo knjigo, je nekaj zaropotalo. Na tla je padla knjiga. Matevž je pogledal naokrog. Na drugi strani knjižnih polic je stala pošast. Imela je tisoče oči, črno telo in oranžne roge. Oba sta zakričala in zbežala v svojo smer. Matevž ni našel izhoda iz knjižnice. Odločil se je, da se bo pogovoril s pošastjo. Spoznal je, da ni nujno, da so vse pošasti slabe. Pošast mu je prijazno pokazala pot iz knjižnice.

V trenutku ko je izstopil iz knjižnice, se je prebudil v svoji sobi. Oddahnil si je, saj so bile le sanje.

<https://bijurisunrise.com/images/Facilities/Library.jpg>

Matevž Retko

RIBIČ IN ČUDEŽNA RIBICA

Nekoč, pred davnimi časi, je živel reven ribič. Na svojem starem čolnu je vsak dan lovil ribe. V enem letu je ulovil 300 kg rib. Živel je v stari koči zraven morja. Imel je samo star razmajan čoln, ki je že razpadal.

Nekega dne se je odpravil na čoln in odveslal v globoko vodo. V roke je vzel palico in pričel loviti. Vaba je prijela, ribič je potegnil palico, na kar je iznenada iz vode skočila čudežna ribica.

Ribič se je ustrašil in začudeno pogledal čudežno ribico, ki je znala govoriti. Ribica mu je rekla: "Uresničila ti bom željo." Ribič ji je povedal, da si želi, da bi bil bogat. Ribica je rekla: "Prav, uresničila ti bom željo" in ribič je nemudoma postal bogat. Imel je zlato ladjo, zlato ribiško palico n novo lepo obleko. Ko je pogledal proti svoji stari koči, je tam stala čisto nova, prečudovita hiša.

Bil je zelo srečen, da je postal bogat. Kljub temu pa je še vedno vsak dan lovil ribe in tako srečno živel do konca svojih dni.

Jaka Sinreih

TRIJE PASTIRJI

Nekoč so živeli trije pastirji, ki so na gori skupaj pasli koze. Nekega dne so jim kar naenkrat tri koze pobegnile.

Odpravili so se proti gozdu, da bi vsak poiskal svojo kozo. Sredi gozda so se razšli in vsak je nadaljeval pot in iskanje v svojo smer. Najstarejši brat je kar hitro začel tavati po gozdu in se čisto izgubil. Najmlajši brat pa je med iskanjem nekaj zaslišal. Ko je pogleda čez rob hriba je v luknji zagledal svojo kozo, ki je bila z vrvico privezana za drevo. Drevo in vrvica sta jo tako držala in varovala, da je ni odnesel deroči potok, ki je tekel tam mimo. Pastirček je hitro stekel do koze in jo s pomočjo čarobne pastirske palice rešil ter odnesel k pastirski koči.

Domov se je vrnil tudi drugi brat, ki pa svoje koze ni našel in je bil zato ves žalosten. Med tem je svojo kozo našel tudi najstarejši brat, ki pa je sredi gozda še vedno iskal pot domov. Brata sta ga čakala tri dni, nato pa sta ga le odšla iskat. Vsi so bili veseli, ko so se našli. Mlajša brata sta se zelo razveselili tudi koze, ki jo je v naročju držal najstarejši brat. Ko so zvečer vsi utrujeni ležali na svojih slamnatih posteljah v kotu pastirske hišice, se je najmlajši pastir, ki je bil tudi najpogumnejši in najspretnější odločil, da bo prihodnje jutro sam odšel na pot in poiskal še tretjo kozo. Brata pa bosta ostala na pašniku in pasla preostalo čredo koz.

Zjutraj se je najmlajši brat odpravil proti gozdu, s seboj pa je vzel tudi čarobno pastirsko palico. Globoko v gozdu je zagledal medveda, ki je prežal na izgubljeno kozo. Previdno in

potihoma se mu je približal izza hrbta in se ga dotaknil s pastirsko palico, ki je medveda v trenutku uspavala. Tako je pastirček rešil kozo in se ves vesel vrnil k bratoma.

Naslednje jutro so bile vse koze zelo nemirne in so hotele pobegniti. Takrat najmlajši pastir še tretjič vzame v roke in uporabi moč čarobno pastirske palice, ki je ovce v hipu umirila. Tako so pastirji porabili še zadnjo čarobno moč pastirske palice.

Vse koze so bile pomirjene in sproščene. Od tistega dne naprej pastirjem na gori niso več povzročale nikakršnih težav in bratje so lahko v miru ter zadovoljstvu živeli srečno do konca svojih dni.

Žan Štavdeker Plazl

POVODNI MOŽ IZ URŠLJE GORE

Nekoč, pred davnimi časi, je živel mlad pastir Jaka. Imel je majhno kmetijo pod Uršljo goro. Starša sta mu umrla zelo hitro in ostal je sam s čredo ovc. Vso leto, od pomladi do poletja, je vodil svojo čredo na pašnik na Uršljo goro. Živel je od tega, da je iz ovčjega mleka delal sir in skuto, prodajal ovčjo kožo za volno in pozimi, v času kolín, ovčje meso.

Nekega dne, kot vse ostale dni, je peljal svojo čredo na goro. Takrat so bile ovce zelo nemirne, ker se je obetalo slabo vreme. Bilo jih je namreč strah grmenja. Ko so bile že nekaj časa na pašniku na vrhu gore, mu je najmanjša ovca z imenom Bacek nekam izginila. Pastir Jaka tega ni takoj opazil, čeprav je bil Bacek njegova najljubša ovca črne barve. Hitro jo je začel iskati. Nenadoma ga je zaskrbelo, da mu je Bacek pobegnil do treh jezer na gori. Čim hitreje se je podal na pot proti jezerom. Prišel je do prvega jezera, a Bacek ni bilo nikjer. Na ves glas je klical njegovo ime. Čez nizke borovce je stekel do drugega jezera, kjer ga tudi ni bilo. V hipu ga je zaskrbelo, da je Bacek pri tretjem jezeru, ki je bilo prekleto. Jaka pri tretjem jezeru zagleda Bacek, ki ravno v tistem trenutku želi iz njega piti vodo. Hitro se poda proti njemu in pri tem se spotakne ob kamen. Oba padeta v vodo. Jezero ju potegne vase in jo vleče proti dnu. Ujeta sta bila v vrtincu in komaj in komaj sta se borila za življenje. Nato ju nenadna sila potisne na površje ter vrže na kopno.

Čez nekaj časa se prebudita, vendar nista bila več pastir Jaka in ovca Bacek, temveč Povodni mož in žaba. Bila sta popolnoma prestrašena in ničesar nista razumela. Pred njima se pojavi zlobna vila. Pove, da je to njuna kaza, ker sta se dotaknila vode. Jaka lepo prosi milosti in se kesa za dejanje. Vendar vila pri svoji kazni vztraja. Kljub temu mu da priliko, ki ga lahko reši uroka. Reši

ga lahko samo poljub resnične ljubezni. Ko ga bo poljubilo dekle, ki ga bo imelo resnično rado, se bo v hipu spremenil nazaj v pastirja in z njim tudi Bacek. Tako Povodni mož in žaba obupano ostaneta pri jezeru in razmišljata, kako jima bo to uspelo.

Tako so minevala leta, ko je Povodni mož živel na gori pri jezeru in čakal na resnično ljubezen. Vedno kadar so prišli na goro ljudje in so ga zagledali, so od strahu pred pošastjo kar zbežali. Vsi so se ga bali, saj je bil videti res grozen, ves zelen, z dolgo brado, poraščen z algami, mahom in lokvanji. V vasi so že vsi vedeli zanj in so se bali hoditi na goro. Prišli so samo takrat, kadar so potrebovali vodo. Drugače ni bilo nikjer žive duše. Povodni mož je tako živel z žabo Bacekom na gori in bil je že zelo obupan. Ni verjel, da bo kdaj sploh našel pravo ljubezen.

Nekega dne na goro pridejo tri lepa dekleta. Bile so tri sestre, res lepe, ampak ena je bila še posebej lepa, z dolgimi zlatimi lasmi. Prišle so po vodo. Prvi dve sta bili zelo glasni in nadležni. Vse živali so se skrile pred njima, tako sta kričali in se smejali. Še Povodnega moža je zbudilo njuno kričanje in mu povzročilo glavobol zaradi hrupa, ki ga na gori ni bil vajen. Brez pomisleka se je podal proti njima. Ko so ga sestre zagledale, so v trenutku utihnile. Povodni mož je tako zakričal, da so obstale kot okamenela. Kos ta se prvi dve sestri zavedali, kdo stoji pred njima, sta zakričali in zbežali po poti proti domu. Le najlepša Urška je ostala. Bila je zelo presenečena, da ga vidi, saj ni verjela, da res obstaja. Prav nič se ga ni bala. Nekaj časa sta tako stala in samo gledal drug drugega. Nato Urška prva spregovori. Zanimalo jo je, če zna govoriti in če je popolnoma sam. Povodni mož malo nezaupljivo pove, da je sam, družbo mu delajo le živali na gori in žaba Bacek. Za urok pa ji ni smel povedati, ker potem bi za vedno ostal

Povodni mož. Nekaj časa sta se pogovarjala, kakšno je življenje na gori, Urška pa mu je pripovedovala o življenju na vasi. Hitro se je zmračilo in Urška je morala na pot proti domu. Obljubila je, da se bo kmalu vrnila. In že naslednji dan se je vrnila. Spet sta se pogovarjala, družila in po dolgem času se je Povodni mož spet smejal. Pomagal ji je nositi vodo, skoraj čisto do vasi. Tako je bilo vsak dan in ves teden. Sestri v vasi sta vse to opazovali. Vedeli sta, da se Urška družila s povodnim možem in postali sta ljubosumni. Po vsej vasi sta govorili laži o Povodnem možu, kako je hudoben in nevaren na gori. Zato so se vaščani zbrali in se podali na goro, da preženejo Povodnega moža.

Prišli so na goro, ga iskali, kričali, pretaknili vsak kotiček vendar ga niso našli. Razočarani so se odpravili nazaj v dolino. Povodni mož je vse to slišal in videl ter vedel, da ga želijo pregnati. Bil je jezen in razočaran, ker je mislil, da ga je izdala njegova Urška. Hotel je oditi, vendar se še prej maščevati. Odločil se je, Pustil bo le jezero, ki je bilo prekleto. Vso noč je nosil vodo z Uršlje gore na Pohorje. Pri tem sta mu pomagala dva jelena, Suri in Muri.

Ker je bila pozna jesen, je bila tudi noč zelo mrzla. Voda je že zmrzovala. Urška se je navsezgodaj zjutraj, ko je bilo še temno, odpravila na goro po vodo. Hotel mu je povedati, da ni bila ona tista, ki ga je izdala in da ji je zaradi tega hudo pri srcu. Prišla je do jezera, kjer je ostala samo še votlina. Nenadoma ji je spodrsnilo in z noga se ji je zataknila v skalo. Bila je zelo prestrašena in žalostna, ker ni bilo več jezera in Povodnega moža. Namesto kričanja, je raje zapela. Imela je angelski glas. Slišal jo je tudi Povodni mož. Njen glas ga je popolnoma očaral. Sledil je glasu. Naenkrat jo je zagledal, kako je vsa lepa sedela na skali. Njeni zlati, dolgi lasje so se svetlikali v prvih jutranjih sončnih žarkih. Popolnoma osupel je obstal pred njo. Urška ga je zagledala. Pogled je bil dovolj,

da je vedel, da ga ni izdala ona. Povodni mož je bil očaran. Urška se je dvignila proti njemu in takoj sta se poljubila. V tistem trenutku je tudi sonce vzšlo in ju obsijalo. Ko sta odprla oči, Povodni mož ni bil več grd, ampak lep mlad fant, pastir jakā. Urška je bila zelo presenečena in malo zmedena. Jakā ji je hitro pojasnil, kaj se mu je zgodilo. Bila sta zaljubljena in srečna. Iz grmovja je priskakljala še majhna črna ovčka Bacek, ki prav tako ni bil več žaba.

Bili so presrečni in skupaj so se odpravili na pastirjevo kmetijo pod Uršljo goro. In tam so srečno živeli do konca svojih dni.

Jakā Šuler

GASILEC TOBI

Za devetimi gorami in desetimi vodami je živel Tobi. Bil je majhen, vendar zelo spreten gasilec. Rad je pomagal vsem, ki so bili v težavah.

Nekega dne je srečal veverico. Veverica je potrebovala pomoč. Našla je vejo, a je bila premajhna, da bi jo nesla. Prosila je Tobija in pomagal ji je. Ta veverica je bila čarobna. V zahvalo mu je želela nekaj podariti. Vprašala ga je, kaj si najbolj želi. Tobi se je spomnil, da si želi mucu. Veverica je izrekla: hokus pokus, en, dva, tri naj mačka se pojavi ti! In res... Tobi ni mogel verjeti svojim očem. Pred seboj je zagledal prelepo, belo mucu. Tobi se je veverici hotel zahvaliti, a ta je v hipu izginila. Tobi je vesel odšel domov, z mucu v roki.

<https://i.pinimg.com/originals/fc/51/4e/fc514e31c153c768caa03a10a2324fab.jpg>

Srečal je nesramnega Matica. Ta mu je hotel vzeti mucu, a Tobi mu je ni hotel dati, zato je odhitel proti domu. Matic ga je hotel prelisičiti in je stekel po bližnjici naprej. Med tem je razmišljal, kako naj mu vzame mucu. Pripravil je past, kamor bi ju ujel. Ko bi se že skoraj ujela, se je zopet prikazala čarobna veverica in vsula na Matica celo vrečo storžev. Matic se ni mogel premakniti. Tobi je bil prijazen fant in mu je kljub vsemu pomagal se rešiti iz kupa. Matic se mu je za svojo nesramnost opravičil.

Tobi je odšel naprej proti domou in bil je vesel. Mucu je dal na kavč in že odhitel v gasilski dom, saj je zaslišal alarm. Oblekel se je v gasilsko uniformo in odhitel gasiti požar, ki ga pred tem nihče ni mogel pogasiti. A Tobi ga je z lahkoto. Imel je super moč gašenja, ki mu ga je podarila veverice.

In tako je Tobi skupaj z mucu živel srečno do konca svojih dni.

Taj Šumah

PRAVLJICA O MAČKU MAXU

Živel je maček, ki je bil zapuščen. Nekdo ga je vrget pred hišo, kjer je živel veliko otrok. Bil je majhen, prestrašen in tudi lačen!

Otroci so mu dali ime Max. Kadar so se igrali pred hišami, ga je bilo zelo strah. Ko so ga začeli loviti, je postal še bolj prestrašen, zato je splezal na drevo. Otroci so zaradi tega postali žalostni in so začeli jokati. Z drevesa so ga hoteli zvabiti in uloviti s pomočjo mleka. Max se je ujel v njihovo past. Otroci so ga odnesli v hišo. Ves čas so ga božali in mačku je bilo to všeč, zato se je tudi pustil božati. Od veselja in sreče, ker je končno imel družbo, je začel govoriti. Pomagal jim je celo pri pisanju domačih nalog.

Maček Max je tako postal pravi hišni ljubljencek in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

<https://i.pinimg.com/originals/18/25/fe/1825fe4d01ea5d9260acd8e6a55a2204.jpg>

David Šumnik

ZAJČEK DOLGOUŠČEK

Nekoč je živel zajček Dolgoušček. Tako so ga klicali, ker je imel najdaljša ušesa v Zajčji vasi. Ni imel veliko prijateljev. Le tu in tam se je kakšen zajček igral z njim. Vsem so bila v napoto njegova velika ušesa. Tudi starejši zajci so govorili, da ne bo za nobeno rabo: »Saj ne bo mogel pobirati zelja.« Mama zajklja se je zaskrbljeno spraševala: »Le kam bo šel s temi svojimi dolgimi ušesi?«

Neko nedeljo, ko so v Zajčji vasi praznovali praznik korenja, so se na trgu zbrali vsi prebivalci. Postavili so stojnice, vrtiljake in priredili velik srečelov. Iz sosednje vasi je prišla godba, ki je zaigrala najlepše zajčje koračnice.

Kar naenkrat, sredi največjega dogajanja, se je na trg priplazila lisica. Vsi zajci so se razbežali po travniku in se skrili v visoko travo. Le zajček Dolgoušček je ostal sredi trga in ježno zamahnil s svojimi ušesi proti presenečeni lisici. Lisica še nikoli ni videla zajca s tako velikimi ušesi. Prestrašeno je zbežala nazaj v gozd.

Zajček Dolgoušček je postal junak.

https://encrypted-tbn0.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcQOB6iXqm0jWssv_f3B08tWBjfpX6oPR3Uo6g&usqp=CAU

Neža Žagar Močilnik

ČUDEŽNI PES COFKO

Nekoč je živel zlobni čarodej Abraksas. Imel je kužka po imenu Cofko, ki je bil kot Abraksasov poskusni zajček. Abraksas ga ni imel preveč rad, saj ga je imel samo za poskusnega zajčka.

Nekega dne ga je Abraksas vrgel na cesto. Cofko je bil še mladiček, zato si ni mogel kaj pomagati. Ampak nekega dne je ugotovil, da ima posebno moč. Bil je neuničljiv in znal je govoriti. A še vseeno je imel dušo in srce, zato ga je tudi marsikaj prizadelo. Bil je zelo lačen in rekel si je, da bi za eno posodico z briketi dal vse kar ima.

Naslednji dan se je odločil, da gre v mesto iskat hrano. Najprej je potrkal pri eni hiši. Odprla mu je neka gospodinja. Cofko je bil cel premočen in ranjen, ker so ga živali v gozdu preganjale in teple. Ko ga je gospodinja zagledala, je zakričala: »Joj!« Cofko jo je vprašal, če lahko dobi nekaj čisto malega za pod zob. Gospodinja je dolgo premišljevala in nazadnje s povzdignjenim glasom rekla, ne in zaloputnila vrata.

Cofko je potrkal na vrata druge hiše. Tam se mu je zgodilo podobno, le da mu je odprl gospod. S srečo je poskusil še pri tretji hiši. Zgodilo se mu je isto kot pri prvih dveh, samo da so ga pri tej hiši še brcnili čez prag.

Ves obupan se je ulegel pod klof. Čez nekaj časa je mimo prišla punca po imenu Ema. Ema se je Cofko zasmilil, zato se mu je čisto počasi približala, da bi ga pobrala. Cofko je mislil, da ga bo Ema ranila. Ker je še ni poznal, se je je zelo bal. Čez nekaj

https://d4m0qx8t0i9gc9.cloudfront.net/thumbnails/video/49_207fQOeijf9fog1/videoblocks-funny-dog-lies-under-bench-sxeviskxf_thumbnail-1080_01.m4

časa se je Eme navadil in ji pustil, da ga prime. Deklica ga je odpeljala k veterinarju. Po poti ji je povedal, kako grdo so ljudje ravnali z njim.

Veterinar ga je pregledal in ugotovili, da Cofku nič ni, razen manjše poškodbe na desni tački. Ema je Cofku kupila novo posteljico. In tako sta živela srečno svoje dni.

Zarja Žel